

Bůh není přívěšek (Lk 12, 32 – 48)

Neboj se, malé stádce! Váš Otec rozhodl, že vám dá království.

Začíná to slibně. Dostat království. Slib, že si člověk bude užívat královské důstojnosti, královských "důchodů", těch příjemností, které známe z filmů, pohádek, dětských snů.

Neboj se, malé stádce! Váš Otec rozhodl, že vám dá království.

Ovšem tato věta se dá vyložit i jinak: Otec ti dává do rukou všechny královské vymoženosti, tak se o toto království starej tak, aby ti v něm bylo dobře. Dobře vládni, dobře zvažuj, k čemu se rozhodneš, co přijmeš, co odmítneš, co budeš podporovat, co budeš bránit, proti čemu se vymezíš. Dobře kraluj, ať tobě svěřené království vzkvétá a neupadá do zmatku, bezvládní a drancování.

Neboj se, malé stádce! Váš Otec rozhodl, že vám dá království.

I dnes jsme malým státem, kterému je svěřeno Boží království. Stejně tak papeži, jako mamince malých dětí. Stejně tak biskupovi či jeho farářům, jako otcům od rodin. Stejně tak lidem svobodným žijícím běžným životem, tak jako řeholnicím v klášteře. Je nám svěřeno Boží království jako příslib budoucích požitků, ale stejně tak i jeho správa v tomto čase.

Prodejte svůj majetek a rozdejte na almužnu. Opatřte si měšce, které nezpuchřejí, poklad v nebi, kterého neubývá, kam se k němu zloděj nedostane a kde ho mol nerozežere. Vždyť kde je váš poklad, tam bude i vaše srdce.

Prodat majetek a rozdat na almužnu, získávat si poklady v nebi, to je logické vyústění toho, že když jsem získal celé království, tak proč bych ještě ztrácel čas lpěním a údržbou své „pastoušky“.

Někteří lidé vzali toto Ježíšovo slovo doslova, jako sv. František, Klára, sv. Anežka Česká. Jiní svému majetku, postavení a stavu přestali otročit a dali ho do služeb Božímu království, jako sv. Václav - český kníže, sv. Zdislava, manželka a matka mnoha dětí. Poměřovali své postavení, práci, rodinný vztah službou Božímu království ve své rodině a práci ve společnosti.

Svatý František Sáleský, ženevský biskup v 16. st. razil myšlenku, že každý lidský stav má svou cestu do Božího království ve svatosti, tedy nejlépe, jak jen to jde ve spojení s Bohem. Říká, že nelze čekat od rodičů, že budou celý den jen tiše pracovat a ve zbytku času se modlit v chóru jako mnich. Stejně tak nelze čekat od mnicha, aby se kromě fyzické práce, modlitby a studia věnoval ještě něčemu jinému. Nelze čekat od biskupa totéž, co od poustevníka.

Každý stav slouží Božímu království svým způsobem. Každý stav je povolán, aby v modlitbě čerpal, aby poznával Boží vůli četbou Evangelia a Pavlových listů, nakolik je to jeho stavu přirozené. Každý stav je povolán, aby miloval bližního, nejen ty nejbližší, opět nakolik je to jeho stavu přirozené. Každý je povolán, aby rozvíjel to, co mu bylo svěřeno. Vždy však pod úhlem služby Božímu království.

Vždyť kde je váš poklad, tam bude i vaše srdce

Bůh a Boží království ať nejsou přívěskem či šperkem našeho života, jakousi zbožnou nadstavbou. Bůh a jeho království mají být pro všechny tím hlavním, a stav, v němž žijeme (rodičovství, řeholní zasvěcení, kněžství, vdovství či singl stav) okrasou naší cesty k Bohu, naší služby a správy Božího království.